

SREČNO DRAGI NAŠ BRAT JEAN VANIER!

»Verjamem, da smo v srcu vsi romarji, nikoli nismo povsem na cilju,« je rekel Jean Vanier ob prvem romanju Vere in luči v Lurd, ki velja za začetek gibanja VERA IN LUČ. »Verjamem, da je navsezadnje zunanje romanje samo znamenje notranjega romanja, ko iščemo nekaj globljega, nekaj bolj umirjenega.« Kar je izjavil ob rojstvu Vere in luči, je dosegel ob rojstvu za nebesa.

Jean Vanier, po narodnosti Kanadčan, se je rodil 10. septembra 1928 v Ženevi, kjer je njegov oče tedaj opravljal diplomatsko službo. V mladosti se je izobraževal v Kanadi, kasneje tudi v Angliji in Franciji. Pri trinajstih letih se je pridružil Kraljevi mornarici in večino vojnega obdobja preživel na angleški mornariški akademiji, kjer se je pripravljala na kariero mornariškega častnika.

Ker ga to življenje ni osrečevalo, se je od mornarice poslovil in šel študirat filozofijo v Pariz, kjer je bil njegov oče kanadski

veleposlanik. Študij je zaključil z doktorsko disertacijo o Aristotelu. Nekaj časa je predaval filozofijo na univerzi v Torontu, vendar je kmalu ugotovil, da ga tudi to življenje ne osrečuje. Ko ga je prijatelj dominikanec v Parizu seznanil s svetom duševno prizadetih, je Vanier začutil, da je med njimi lahko to, kar je dejansko v svojem bistvu. Prizadeti so mu pomagali odkriti skrivnost medsebojnih odnosov in najgloblje človeške potrebe po prijatelju, po skupnosti in po Bogu. Ob njih se mu je odprlo srce, v nekem trenutku pa se je zavedel, da so prav te osebe »najbolj zatirane in največkrat zavrjene«.

Ko je leta 1964 odkril ustanovo, v kateri je bilo zaprtih osemdeset ljudi s posebnimi potrebami, prepuščenih samim sebi, ne da bi karkoli počeli, se ga je to globoko dotaknilo. Ustanova je namreč le »lajšala« položaj staršev, ki niso več vedeli, kaj naj počno s svojimi prizadetimi otroci. Odkril je dva fanta z motnjo v duševnem razvoju, Rafaela in Filipa, in ju povabil, naj prideta živeti k njemu v Francijo, kjer je imel staro propadajočo hišo. Pustil je vse druge obveznosti in se posvetil izključno duševno prizadetim. V vasi Trosly-Breuil severno od Pariza je ustanovil prvo skupnost, ki med seboj v sožitju povezuje ljudi z motnjami v duševnem razvoju, njihove pomočnike in prostovoljce, in jo poimenoval L'Arche, Barka, po Noetovi barki. Osnovni zakon teh skupnosti je Kristusova evangeljska ljubezen, zato so to »kraji odpuščanja in praznovanja«, kakor je zapisano v naslovu Vanierjeve knjige, prevedene tudi v slovenščino. Danes deluje skupnost Barka tudi v Zbiljah pri Medvodah.

Vanier je za veliko noč leta 1971 s »stanovalci« svojih Bark romal v Lurd in ob tej priložnosti se je rodila zamisel o gibanju Vera in luč, ki povezuje starše in svojce duševno prizadetih otrok. Gibanje je dejavno tudi v Sloveniji, ker obstaja kar 38 skupin. Razveseljivo je, da pri njem sodeluje veliko mladih.

90-letni Jean Vanier je svoje poslanstvo razširil na oznanjevanje pripadnosti in družbene pravičnosti in si po vsem svetu prizadeva za spodbujanje dialoga in edinosti med kristjani, hindujci, judi, muslimani in drugimi veroizpovedmi. Ljudem se približuje s pomočjo predavanj, konferenc in duhovnih vaj, svoje izkušnje pa je zbral v več kot 30 knjigah, ki so prevedene v 29 jezikov.

Vanier je leta 2015 prejel **Templetonovo nagrado**, eno izmed najprestižnejših odlikovanj v svetu za posameznike, ki na teoretični ali praktični ravni prispevajo k potrjevanju duhovne razsežnosti človeškega življenja, konec leta 2016 pa mu je tedanji predsednik francoske vlade Manuel Valls podelil najvišje francosko častno priznanje, red legije časti.

Oktober 2018 je doživel srčni infarkt in prestopal operacijo na srcu, zaradi zdravstvenih težav pa si je po operaciji »predpisal« malce počitka. V noči na torek, 7. maja je umrl v krogu svojih najbližjih, izčrpan po hudem rakavem obolenju. (Povzeto po članku niz medmrežne strani časnika Družina, 7.5.20109.)

Ob tistem romanju je Jean razmišljal: »Pogosto se Lurd povezuje s spektakularnimi telesnimi čudeži. Mi nismo imeli v mislih Lurda, kjer bi se dogajali takšni čudeži, da bi prizadeti postal normalen, ali bi tisti, ki šepa spet dobro hodil, ali da kdor ne zna razmišljati, začne razmišljati. **Mi si želimo čudeža v tem, da bi se normalni ljudje odprli in da bi prepreke njihove prizadetosti, ki je prepreka ločitve, zavrnitve, padle.** V tistem trenutku bo tak človek odkril, da mu tisti, h komur se sklanja, prinaša nekaj kar ni pričakoval.« Zdi se, da je to še danes eden najlepših opisov našega gibanja Vere in luči.

»Zavriniti trpljenje drugega, bati se ljudi s prizadetostjo, vse to v srcu človeka, ki zavrača, razodeva še večjo prizadetost.«

Zato ti hvala dragi brat Jean Vanier. Povezal si nas med seboj in v Gospodu in breme prizadetosti v nas in okrog nas je postal dar. Bogu se zahvaljujemo zate in za zvrhan koš dobrih del, ki jih je preko tvojega življenja natrosil v naš čas. Dobri in zvesti služabnik, vstopi v veselje svojega Gospoda (prim Mt 25,21).